

ли и съединили около себе си, се стреми къмъ хайдутина, смѣлъ и храбръ, но не доблестенъ и прямодушенъ. Въ сегашне време мъчно може да се въодушевятъ хайдутитѣ по народно въстание — за това сж нужни болѣри. Мъчно е даже да се подбули съ хайдутитѣ простийтъ народъ за бунтъ, защото въ тѣхъ нѣма опора гражданскитѣ порѣдѣкъ. Церквата представлява по-широко основание за затвърдяване на народността, въ нея има повече стремления къмъ по-добра блжжностъ; но молитвитѣ подбуждатъ чловѣка, и то каюшиятъ се грѣшникъ, къмъ жертви, но не правятъ отъ него войникъ и освободителъ. При това луховенството, въ раси и сюртюци, търгува и лихоимствува. Българскитѣ народъ е благочестивъ, набоженъ, държи си вѣрата, но той не обича луховенството; предишнитѣ грѣцки попове тѣй ненавиждаше, а сегашнитѣ той не обича и не уважава. Повече влияние иматъ учителитѣ, защото тѣ сж людѣе грамотни, учени, но тѣ още не скоро ще станатъ такива, каквито сж въ Сърбия. Призовавамъ се, мене ми се аресва да се съборжатъ славянскитѣ юнаци въ славянска войска подъ името на казаци и подъ знамето на господаръ отъ славянска крѣвъ; той би ставалъ могъщъ и славенъ, а Славянитѣ би били щастливи и свободни. Но султанското правителство не разбира това и никога нѣма да разбере, за това ли че ге може да схване тѣзи идея, за това ли че не иска. Нѣмцитѣ и Англичанитѣ все му шепнатъ на ушитѣ единъ и сжщитѣ съвѣтъ: задъ тѣзи войска, задъ тия Славяни е стояла и стои славянската Москва. Улемитѣ и имамитѣ твърдятъ: Славянитѣ сж Християни, но Бошнацитѣ сж сжщо дѣла на Християни; а ония, които държатъ въ рѣцѣтъ си управлението тѣлкуватъ по-между си: ако се появятъ много Соколовичи, Лапичи и други подобни на тѣхъ Славяни, то падишаха може би ще ни уволни и ний ще останемъ на страна; Ерменцитѣ вече истрѣгватъ отъ нашитѣ рѣцѣ дипломацията и финанситѣ; сега тѣ още дѣлятъ съ насъ докѣтъ ний се намираме на чело на управлението и на войската, а какво ще стане съ насъ когато ний изгубимъ